

amerikanske Pression mod Danmark. Sine almindelige Forfatterprincipper tro standser Tansill iøvrigt brat sin Skildring med Begivenhederne 1916. Bogen tier fuldstændig angaaende Øernes Vanskæbne under Stjernebanneret. En Artikel herom, der forøvrigt stræber at faa alle gunstige Momenter frem, findes i Tidsskriftet »Current History« for Juli 1931. E. M.

At skrive en fyldig Biografi af Historikeren, Sprogmanden og Bibliotekaren Christian Molbech maa uden Tvivl betegnes som en baade paakrævet og meget taknemmelig Opgave, som det er paafaldende, at ingen endnu har følt sig kaldet til at tage op. Med al sin kantede Uelskværdighed og galdefyldte Ensidighed var Chr. Molbech nemlig ikke blot en Mand, der har gjort sig fortjent af Forskningen paa en Række højst forskelligartede Omraader, men tillige en Personlighed, der frembyder ikke ringe psykologisk Interesse. Som en Art Forarbejde til en saadan Biografi kan man maaske betragte en smukt udstyret lille Bog, som Olaf Carlsen har udsendt under Titlen *Christian Molbech og Sorø* (I, 1932), og hvori han udfra Molbechs Tilknytning til sin Fødeby søger at forstaa væsentlige Sider af denne sammensatte Natur. Paa Grundlag af et godt Kendskab til den omfattende Molbechske Litteratur og med Benyttelse af hidtil ukendte, til Dels meget interessante Familiebreve og Optegnelser er det lykkedes Forf. at give et vel afrundet Billede af Molbechs Barndomshjem og Forældre, af hans Ungdomsudvikling og Studier, af hans Forelskelse i en ung soransk Pige, af hans tidlige Forfatterskab og hans Bestræbelser for at finde Ansættelse i Sorø, Planer, som brat blev afbrudt ved Akademiets Brand 1813. Med fin Forstaaelse paavises det, hvorledes Klosterbyens historiske Minder har præget Molbech for Livet, og hvorledes der bestaar et ejendommeligt Samspil mellem den blide soranske Natur og Molbechs elegiske, romantisk-følsomme Temperament. Begge Sider kommer smukt til Orde i hans »Breve fra Sorø«, 1808 (genoptrykt i »Ungdomsvandringer i mit Fødeland« I). Olaf Carlsens nye Bog er som Helhed velskrevet, men nu og da synes man at kunne spore en vis Uoplagthed, som ikke har været til Gunst for Stilens Fasthed, og det havde været i høj Grad ønskeligt, om der var ofret noget mere Omhu paa Gengivelsen af de meddelte Fragmenter af hidtil utrykte Breve. Det havde ogsaa været heldigt, om den ret pompøse latinske Dedikation til Sorø Akademi, Bogen indledes med, fremtraadte i et korrekt Sprog. Bjørn Kornerup.